

vandaan? Ik geeuw alleen maar. Ik heb vandaag moeten werken.’ Er wordt getoast, op niets of niemand in het bijzonder.

‘Wist je,’ zegt Laurens, verdergaand op het gesprek over Rimbaud van zo-even, ‘dat sommigen beweren dat architectuur eigenlijk een verknijpte vorm van literatuur is?’

‘Waar begin jij nu toch weer over?’ roept Kim iets luider dan haar bedoeling was en net op het moment dat er een stilte valt in de achtergrondmuziek. Ze slaat verlegen giechelend haar rechterhand voor haar mond.

‘Is het werkelijk?’ vraagt Bobo. ‘Ik heb bij zulke dingen altijd zoiets van: laat de ene kunst toch niet met de andere rotzooien... er is al incest genoeg.’

‘Je kan gelijk hebben, you’ve got a point’, zegt Laurens, die de interesse voor het door hemzelf aangebrachte onderwerp alweer kwijt is en voor zich uit staart. Daar komt die architect van daarnet binnen. Laurens vraagt zich af of dit binnenlands genie zich ooit verbeeld heeft dat hij, Laurens, zou plaatsnemen tussen de muren van een door hem gerealiseerd ontwerp... Zo nee, of de artiest er dan nu voldoening uit haalt dat hij hier zit? Het moet altijd deugd doen om te weten dat iemand je werk op prijs stelt.

In de bar hangen grote televisieschermen aan de muur waarop straatbeelden zichtbaar zijn die doorgestuurd worden langs een camera aan de ingang.

‘Hè wat vervelend,’ zegt Chloë, ‘zo kan je jezelf nooit zien als je in beeld bent... of je zou een foto van het scherm moeten nemen.’

Als kinderen die kattenkwaad voorbereiden, wordt opgewonden besloten dat Chloë en Olivier naar buiten zullen gaan om zich te laten filmen en dat Bobo met Oliviers digitale camera een foto van het scherm zal nemen. Maar eerst moet er nog wat gedronken worden. De geldpot die zij aan het begin van de avond bijeengebracht hebben, is bijna in waarde gehalveerd.

Vervolgens gaan Chloë en Olivier hand in hand naar buiten, een glas Blue Curaçao in hun vrije hand, nu en dan zwaaiend en omkijkend als gingen zij op huwelijksreis. Valérie, die dit hele gedoe maar niks vindt, gaat in de toiletten beneden een lijntje scoren.

Buiten valt pas op hoe warm het binnen is. Chloë en Olivier zwaaien naar de camera, voeren een fotogenieke tongkus uit en zwaaien nogmaals naar de camera. Binnen neemt Bobo een foto terwijl Kim hem waarschuwt dat een afbeelding van hun liefdesgeluk de camera wel eens zou kunnen beschadigen. Het haar van Chloë danst in de nachtelijke wind. Oliviers ogen lichten op onder de straatlantaarn. Terug in de binnenstraat lopen Olivier en Chloë Valérie tegen het lijf en gearmd, met gelijke tred, gaan ze weer naar de bar. Chloë en Olivier kijken naar hun foto op het schermje van de digitale camera, kreunend van bewondering. De straat buiten, zo toont het televisiescherm, is ondertussen leeg.

Valérie trekt haar jasje uit (zwart leder, misschien door een naaister in elkaar gezet), waaronder ze alleen nog een topje draagt. ‘En nu,’ zegt ze met vervaarlijke ogen, ‘wil ik dansen... shaken... shaken...!’ Dit laatste werkwoord rekt ze met haar hele mond totdat het minutenlang lijkt te duren. Ze gaan langs de trap naar boven, tegen de mensezee in. In de goud geschilderde theaterzaal staat Daan in zijn eentje op het podium met een gitaar met twee armen. ‘Ik ben de ultieme pophoer’, zegt hij, en hij zingt over Swedish designer drugs. De muziek is zo luid dat er slechts tussen twee mensen gesprekken kunnen ontstaan en dan nog moeten zij de woorden langs de oorschelp bij elkaar naar binnen schreeuwen.

‘Wat jammer,’ roept Olivier tegen Bobo, ‘dat het uit is tussen jou en Kim.’

‘Ja, weet je wel, ik heb zoiets van: deze week is het allemaal in één keer gedaan. Finito met werken en finito met Kim.’

‘Hoe bedoel je, gedaan met werken?’

‘Wel ja, ik vertrek eind deze maand naar Rusland!’

‘Rusland? Waarom? Waarom hoor ik dit nu pas?’

Voor het eerst die avond kijkt Olivier Bobo in de ogen, zij het nogal vertwijfeld. ‘Chloë,’ roept hij naar zijn vriendin, ‘Chloë! Wist jij dat Bob...’ Maar Bobo trekt Oliviers kin met een ruk terug in zijn richting en legt hem het zwijgen op. Olivier slaat in één teug zijn Manhattan leeg tot op de bodem.

‘Fuck! Why, for heaven’s sake!’